

РЕШЕНИЕ

№ 2498

гр. София, 08.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.04.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8291** по описа за **2011** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

С решение от 10.02.2011г., постановено по нахд №11481 по описа на СРС за 2010г., е отменено наказателно постановление №22-2301241 от 15.07.2010г. издадено от Директор Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на К. Л. И. - прокуриснт на [фирма], е наложена глоба в размер на 2500лв. по чл.415, ал.1 от КТ.

Несъгласен с решението е наказващият орган, който по изложените в жалбата в срок съображения- моли да се отмени обжалваното решение и вместо него да се постанови друго, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответникът по касационната жалба я оспорва лично и заедно с адв.П..

Представителят на СГП предлага да не се уважава жалбата.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

С наказателното постановление на К. Л. И. е наложена глоба в размер на 2500лв. по чл.415, ал.1 от КТ за това, че като длъжностно лице- прокуриснт на [фирма] – не е изпълнил задължително предписание от 02.03.2010г. да изплати обезщетение за неизползван годишен отпуск на Й. Й., който срок на предписанието е изтекъл на 02.04.2010г..

За да отмени наказателното постановление СРС е приел, че дружеството е в

несъстоятелност и ответникът не е съобразил посоченото обстоятелство, че в откритото производство по несъстоятелност ще бъдат предявени и удовлетворени вземанията на работниците. Отделно има обективна невъзможност за плащане на вземането на Й., поради което СРС приема, че прокуристът К. И. не е виновно длъжностно лице. Обсъдени са характеристиките на фигурата на прокуриста. Визира се, че лицето към което са отправени предписанията -не е работодател.

От друга страна в касационната жалба са изложени следните основания: посочено е, че предписанието е до работодателя и същото е дадено с протокол №2, който е връчен на 02.03.2010г.. Посочено е, че лицето е прокурист към момента на изтичане на крайния срок и съставянето на акта по ЗАНН и то е това длъжностно лице, което може да се разпорежда с имуществото на дружеството. По отношение на доводите за обективна невъзможност е посочено, че ако работодателят няма финансови средства е можел да поиска удължаване на срока за изпълнение на предписанията. Визира се, че наказаното лице е проявило виновно поведение, което не може да бъде игнорирано от т.нар.обективна невъзможност.

Настоящият състав намира следното: правилни са доводите на СРС, че прокуристът не е отговорен. В случая предписанията са отправени до [фирма] и изпълнителното деяние изразяващо се в бездействие е на ЮЛ -работодател, а не на конкретно длъжностно лице. Наложената глоба е по чл.415, ал.1 от КТ, която предвижда наказание само за виновно длъжностно лице при неизпълнение на предписание. По същия казус има практика и на други касационни състави: кнахд №2762/2011г. АССГ-VIII, кнахд №4799/11г.-Шк.с.АССГ. Следователно - недопустимо е след като с протокол от 05.05.2010г. са дадени предписания до работодателя –ЮЛ- впоследствие за неизпълнение на предписанията да се ангажира отговорността на определено длъжностно лице. Липсата на санкционна норма за работодателя по отношение на предписанията – не следва да създава прецеденти в опити да се преодолее визираната законова непълнота чрез нарушаване на основни принципи в административното наказване. Съдът напълно споделя и доводите на СРС, че дори предписанията да бяха отправени до прокуриста –същият не е установено да има качеството на длъжностно лице на работодателя. Няма данни И. да е назначен от [фирма] и да е в трудово-правно отношение с ЮЛ. Прокуристът, видно от чл.21 и сл. от ТЗ, е търговски управител на предприятието на търговеца, като представлява последния и отношенията помежду им се уреждат с договор по чл.23 ТЗ, който принципно не е трудов по съображения, че прокуристът не престира труд в определени времеви рамки на определено от търговеца място. Той няма отношение към трудовия процес, а е представител на търговеца т.е. действа не от свое име, а от името и за сметка на търговеца, поради което и лицето задължително се вписва в регистъра. Следователно- касаторът не е преценил правилно правната фигура на прокуриста, че същият дори и да бездейства- го прави от името на търговеца, а не в качеството си на длъжностно лице имащо конкретни трудови функции. Следва да се отбележи, че може прокуристът да има трудов договор с търговеца /доколкото подобна практика в страната съществува с оглед свободната воля на страните да се договарят/, но този факт подлежи на доказване от касатора, което по делото не е извършено.

Следователно- жалбата е неоснователна, оспореното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Водим съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10.02.2011г., постановено по нахд №11481 по описа на СРС за 2010г..

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: